

DE VRUCHTEN VAN HET CONCILIE: DOOD EN BEDERF

Ooit kon Frankrijk zich vol trots de oudste dochter van de Kerk noemen. Van de eens zo bloeiende clerus blijkt veertig jaar na het Tweede Vaticaans Concilie, dat zich sterk maakte een vernieuwend en verrijkend *aggiornamento* door te voeren, slechts een handvol oudere geestelijken en religieuzen over te blijven...

Van 1 tot 4 december 2000 vond in Lourdes de eerste algemene vergadering plaats van de verantwoordelijken van de religieuze orden en congregaties, mannelijke zowel als vrouwelijke. Het initiatief voor deze samenkomst ging uit van de Franse monialen, preciseerd het dagblad *La Croix* van 5 december. Maar zij konden er niet naartoe gaan, « want in het Vaticaan vond de Congregatie voor de instellingen van gewijd leven het niet noodzakelijk voor een dergelijke gelegenheid de verplichting van de clausuur op te heffen... »

De deelnemers hebben eens te meer niet de “crisis” van de roepingen moeten vaststellen, maar het afsterven ervan. Pater Gérard Lachivert, priester van het H. Hart van Saint-Quentin en secretaris-generaal van de Conferentie van Hoofddoversten van Frankrijk (CSMF): « *De congregaties verliezen elk jaar 4 % religieuzen. Vele stevenen op de definitieve verdwijning af.* » Dat laatste is al een feit voor sommige ervan: zeven congregaties van vrouwelijke religieuzen zijn gefusioneerd tot één enkele, onder de naam *Zusters van Christus*. De laatste benedictines van Fécamp (Normandië) is gestorven, en met haar de abdij. De karmel van Nancy heeft zijn deuren gesloten. « *Zeker, er bestaan risico's op verdwijning, maar niet in de onmiddellijke toekomst* », troost zuster Louise Cotté zich, bisschoppelijk afgevaardigde voor het gewijd leven in het bisdom Troyes.

Er blijven in Frankrijk 45.013 vrouwelijke religieuzen over, met een gemiddelde leeftijd van 74 jaar, en 10.121 mannelijke religieuzen die wat “jonger” zijn: 70 jaar!

In Lourdes waren ze met 570 hoofddoversten. Onderwerp van de bijeenkomst: “*Hoop voor morgen, een creatieve nota*”. « Als erfgenamen van een gevarieerd en rijk patrimonium willen wij de nieuwe wegen ontdekken die zich vandaag aftekenen », verklaart Gérard Lachivert. « Onze eerste bekommernis is de vergrijzing die voor alle congregaties geldt, want de monastieke orden recrutereren even weinig als de andere. »

Elk jaar sterven in Frankrijk tenminste 300 mannelijke en bijna 2000 vrouwelijke religieuzen. Pater Eric van Clermont-Tonnerre, provinciaal van de dominicanen van Frankrijk en voorzitter van de CSMF: « In de eerstko-

mende jaren zal de terugval brutaal zijn, want wij hebben een zeer groot aantal oudere broeders, gevolgd door een erg kleine populatie van broeders die vandaag zestig jaar zijn: ***dat wil zeggen heel de generatie van de jaren 60 en 70, die gekenmerkt werd door talrijke uitredingen en geen enkele intrede.*** »

Men kan niet duidelijker zeggen wat voor een catastrofe de jaren net vóór, tijdens en na het Concilie veroorzaakt hebben!

De provinciaal van de dominicanen voegt er nog een opmerkelijk detail aan toe: een bescheiden heropleving « *die teruggaat tot 1978* ». Opmerkelijk, inderdaad: is 1978 niet het jaar van het té korte pontificaat van Paus Joannes-Paulus I? Sedertdien, niets meer: « Geen enkele intrede, in sommige instituten, sinds twaalf jaar, sinds twintig jaar. Niets zegt dat wij eeuwig zijn, sommige charisma's kunnen uitdoven. »

Deze laatste vaststelling geeft blijk van een onvoorstelbare verblindings, want de conclusie ligt voor de hand: dit verval is de vrucht des doods van het jongste Concilie.

Alles werd gezegd in de toespraak die Paus Paulus VI op 7 december 1965 ter afsluiting van Vaticanum II hield: « *De religie van God die mens geworden is, ontmoette de religie – want het is er één – van de mens die zichzelf tot God maakt. Wat is er gebeurd? Een botsing, een gevecht, een anathema? Dat had kunnen gebeuren, maar het heeft zich niet voorgedaan.* » Want « *wij ook, wij meer dan wie ook, wij belijden de cultus van de mens.* »

Sinds die dag leveren twee godsdiensten strijd binnen één en dezelfde Kerk, over heel de wereld: **de “officiële”, conciliaire godsdienst die kan samengevat worden als de cultus van de mens die zichzelf tot God maakt; en de godsdienst van Fatima, de cultus van het Onbevlekt Hart van Maria, het heil van de mensheid.**

Heel onze Katholieke Contrareformatie was in de twintigste eeuw gebaseerd op de weigering van de cultus van de mens. En onze *Verrijzenis* zal in de ééntwintigste eeuw gegrondvest zijn op de cultus van het Onbevlekt Hart van Maria, geopenbaard in Fatima, in Pontevedra en in Tuy.

« ***Wanneer alles verloren zal lijken, pas dan zal men het mirakel zien. Want tevoren zou men het toeschrijven aan het ingrijpen van mensen*** » (zuster Lucia, 12 juni 1967).

« EEN BESLISSENDE STRIJD »

« Satan is een beslissende strijd aan het leveren met de Maagd, en een beslissende strijd is een eindstrijd waarna men weet aan welke kant de overwinning zich bevindt en aan welke kant de nederlaag » (zuster Lucia in 1957).

Bij het aanbreken van het jaar 1960 wachtten velen gespannen op de bekendmaking van het Derde Geheim van Fatima. Zuster Lucia had dit Geheim op 3 januari 1944 neergeschreven, maar het mocht niet openbaar gemaakt worden vóór 1960, « omdat het dan veel duidelijker zou zijn », aldus de zieneres tijdens een onderhoud met kardinaal Ottaviani in Coïmbra op 17 mei 1955.

Ook abbé de Nantes wachtte vol ongeduld op de bekendmaking. Het zou een bijzondere hulp van God voor de Kerk en de wereld, beide in groot gevaar, betekenen, zo meende hij:

« Ik zou u allen mijn wensen willen overmaken voor het jaar Onzes Heren 1960, jaar I van de expansie van het wereldcommunisme, volgens de verklaringen van zijn leider, maar ook het jaar van de openbaring van het laatste geheim van Fatima. Ik heb lang gewacht met deze brief, omdat hij enerzijds bezwaard is door gevoelens van angst en anderzijds drager is van een grote hoop. [...] »

« Het jaar dat begint, laat zich gemakkelijk voorzien. De grote ideologieën en machten zullen hun versnelde expansie verderzetten, wat letterlijk angstaanjagend is – tenzij de een of andere bovennatuurlijke gebeurtenis, voorbereid in het geheim van Gods Kerk die zonder ophouden bidt en zich offert, de ijdele plannen van de booswichten wegveegt. Pessimisme, optimisme? Neen: christelijke wijsheid, die nauwkeurig de krachten van Satan durft meten maar daar tegenover met geloof de macht van de Onzichtbare Geest stelt die werkzaam is in onze Heilige Moeder de Kerk » (Lettre à mes amis nr. 63, januari 1960).

Abbé de Nantes ging vervolgens in op deze « krachten van Satan »: langs de ene kant « het communisme, waarvan de rode vlek groter wordt op de wereldkaart en dat, gesterkt door zijn successen, zijn tentakels uitwerpt over een nieuw continent dat het Westen in de steek lijkt te laten: Afrika »; langs de andere kant « de geestelijke perversie van het progressisme, dat ertoe leidt om in de opstanden waarin zowel christenen als moslims, heidenen en communisten vermengd zijn een soort van nieuwe opmars – bijbels en evangelisch – te zien van de Mensheid in de richting van het Beloofde Land en de Stad Gods. »

Welk reddend mirakel kon er van de Kerk verwacht worden? « Het Derde Geheim van Fatima, dat op de dertiende mei moet onthuld worden? Het Concilie? Verschijningen of de een of andere buitengewone gebeurtenis? Dat alles is mogelijk, en de Hemel is dicht genoeg bij de aarde om voor onze verbaasde ogen de noodzakelijke hulp te doen verschijnen. Maar zou, in de opeenvolging van de gebeurtenissen, het mirakel niet veeleer zijn dat bij tientallen, daarna bij duizenden, van de meest scherpzinnigen tot het gehele volk, ieder zich zou zuiveren in het gebed en in de

studie van elke kiem van ketterij, tweedracht of lafheid – om daarna de langs alle kanten belaagde Stad Gods ter hulp te snellen? »

De hoop die hier wordt uitgedrukt, was geen hersenschim. Deze beweging was in het christenvolk op gang gekomen: in Portugal, in Italië, zelfs in de Verenigde Staten, waar het *Blauwe Leger* een enorme campagne had gelanceerd, op zijn Amerikaans, met gebruik van de TV-zenders, rond de op handen zijnde bekendmaking van het Derde Geheim.

In de Portugese hoofdstad Lissabon verzamelde zich op 17 mei 1959 een massa van ongeveer één miljoen gelovigen, voor de inhuldiging van het monument voor Christus-Koning. Tijdens de ceremonie hernieuwde kardinaal Cerejeira, omringd door het Portugese episcopaat en alle leden van de regering, de toewijding van het land aan de Zeer Heilige Harten van Jezus en Maria.

In Italië zette het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, begeleid door miraculeuze duifjes, zijn zegetocht voort. Geestdriftige massa's liepen haar tegemoet, en overal verspreidde zij wonderen van genade die zich vertaalden in grote aantallen bekeringen. Een jonge bisschop viel op door zijn enthousiasme. Hij moedigde de toewijding van elke parochie van zijn bisdom aan het Onbevleete Hart van Maria aan en beval zijn gelovigen de bedevaart naar het beeld aan:

« Zij zal op 12 juli in Treviso zijn en de 16de in Belluno. Ik ben ongeduldig om me naar die twee steden te begeven met het grootst mogelijke aantal priesters en gelovigen, om in Belluno het vicariaat van Mel toe te wijden aan de H. Maagd en in Treviso de rest van het bisdom. »

EEN WIT LICHT IN DE DUISTERNIS

Deze jonge bisschop was **Albino Luciani**. Hij werd geboren op 17 oktober 1912 in Forno di Canale, een bergdorp in de Dolomieten, en tot priester gewijd op 7 juli 1935, tweeëntwintig jaar oud. Er kan een opmerkelijke parallel getrokken worden met **Giuseppe Sarto**, die paus werd en tot de eer der altaren werd verheven onder de naam Pius X: tussen hen ligt 75 jaar. Zij kwamen beiden voort uit arme, zeer arme families van Veneto, en ze gingen eerst naar het Klein en daarna naar het Groot Seminarie van hun bisdom. Na hun wijding werden ze allebei nederige onderpastors, en na enkele jaren werden ze geroepen tot de bisschoppelijke curie, de één als geestelijk directeur van het seminarie en kanselier, de ander als vice-rector van het Groot Seminarie, leraar in allerlei vakken en bekleed met verschillende functies. Twintig jaren van plichtsgetrouwe ambtsuitoefening en toewijding aan wie hen toevertrouwd waren, vooral aan de echte armen – ten koste van hun gezondheid en in stilte bewonderd en gerespecteerd door iedereen.

In 1884 werd don Sarto benoemd tot bisschop van Mantua, op vijftigjarige leeftijd. Op 15 december 1958 werd de zesenvestigjarige don Luciani bisschop van

Vittorio Veneto; Joannes XXIII wijdde hem op 27 december in de Sint-Pieter te Rome.

Zoals Mgr. Sarto in Mantua, zoals alle heilige bisschoppen uit vroeger tijden, trof Mgr. Luciani vastgeroeste gewoonten aan die een impuls nodig hadden en moest hij beslissingen nemen voor een beter apostolaat en voor een vuriger vroomheid. Grote zorg ging uit naar de leerstellige vorming van priesters, seminaristen, seculiere geestelijken en leken. Hij kreeg ook te maken met misbruiken, en soms met financiële schandalen die moesten gesanctioneerd worden. De bisschop van Vittorio Veneto ging aan de slag met jeugdige energie en met bezonnenheid. Hij was een *hervormer* in de oude betekenis van het woord.

Het Concilie vond als vanzelf zijn plaats in deze grote en mooie pastorale activiteit. Mgr. Luciani bereidde er zijn diocesanen op voor: hij riep hen op tot gebed en ook tot boete opdat het Concilie vruchten van genade zou dragen en aan de Kerk de verwachte vernieuwing zou schenken, in de lijn van het herstel dat Pius XII op vele vlakken ondernomen had. De tijd was gekomen om te oogsten wat deze Paus gezaaid had: heropleving van de doctrine, liturgisch reveil, pastorale aanpassing aan de moderne maatschappij... Dat was wat wij allemaal verhoopten van het Concilie, zoals abbé de Nantes schreef: «Het komt me voor dat we sedert de dood van de heilige Paus Pius X, *“in de nacht die donkerder wordt”* (de uitdrukking is van Paus Joannes XXIII zelf) geen beter nieuws gehoord hebben dan dat over de opening van dit Concilie» (*Lettre à mes amis* nr. 50, maart 1959).

De bisschop van Vittorio Veneto volgde dit *aggiornamento* met geestdrift en vertrouwen, en gaf aan alles systematisch een welwillende interpretatie. De manier waarop hij de conciliaire akten aan zijn gelovigen uitlegde en ze in de praktijk omzette, maakt duidelijk dat hij er alleen het goede uit onthield en het discutabele of het slechte vergat... de kwestie van de godsdienstvrijheid ter zijde gelaten.

HET CONCILIE IN TEGENSPRAAK MET ONZE-LIEVE-VROUW VAN FATIMA

Paus Joannes XXIII was blind voor het machiavelistisch spel van Moskou en bleef doof voor de vragen van de Maagd van Fatima. Hij beantwoordde de unanieme en geestdriftige verwachting van zijn volk met een dodelijke kilte. Maar hij intrigeerde om een hartelijke verstandhouding aan te knopen met Sovjetleider Nikita Chroesjtsjow, op het moment waarop deze de atheïstische propaganda opdreef en de vervolgingen in Rusland verergerde door de sluiting van niet minder dan 13.000 kerken!

Ondanks de verontwaardigde protesten van verschillende leden van de Curie ontving de Paus in het Vaticaan Alexis Adjoebaj, de schoonzoon van Chroesjtsjow, op 7 maart 1963. «*Het is mogelijk*», aldus de H. Vader, «*dat het een illusie is, maar het is ook mogelijk dat het gaat om een mysterieuze draad die de Voorzienigheid mij aanreikt. (...) Ik zeg alle mensen en ik weiger niemand mijn vertrouwen.*» Dwaze woorden, zoals zovele andere van deze vreemde “heilige”...

In de encycliek *Pacem in terris* predikte hij de ondermijnende utopie van de vreedzame coëxistentie. Zo ontwapende hij de Kerk en het Westen tegenover de wereldrevolutie die zelf niet ontwapende.

Om gedaan te krijgen dat er Russische “waarnemers” zouden aanwezig zijn op Vaticanum II, aanvaardde Joannes XXIII de eisen van de Sovjets. In Metz werd op 18 augustus 1962 een akkoord gesloten tussen de jonge Mgr. Nikodim (!), afgevaardigde voor buitenlandse aangelegenheden van het patriarchaat van Moskou, en de Franse kardinaal Tisserant.

Abbé de Nantes schreef hierover het volgende: «***De Paus verzekerde Moskou dat het Concilie het communisme niet zou veroordelen. In ruil daarvoor zouden twee Russisch-orthodoxen (en communistische spionnen) heel het Concilie bijwonen... als “waarnemers” (sic). De wagen was aan het rollen gegaan, de Kerk gaf toe op een essentieel punt zonder dat er zelfs iets tegenover stond. De Kerk verzaakte aan haar voornaamste functie, haar leergezag, haar recht en haar plicht door te beloven dat zij het communisme niet zou veroordelen. In ruil voor dit stilzwijgen zou zij zich laten infiltreren door de agenten van de vreselijkste vervolger en overheerser uit de moderne geschiedenis.***»

«*Inderdaad kwam het op het Concilie geen enkele keer tot een veroordeling van het atheïstisch communisme, werd er niet met anathema's gefulmineerd tegen zijn aanhangers en zijn christelijke medeplichtigen en werd zijn imperialistische politiek van vervolgingen en slavernij niet aan de kaak gesteld. Ondanks de petitie die verscheidene Concilievaarders hadden ingediend, kon dit toch gebeuren, door overduidelijk bedrog dat honderden keren werd aangetoond maar dat werd toegedekt door het hoogste gezag. Het zogezegde grootste Concilie van alle tijden bleef doof en blind voor het grootste fenomeen van onmenselijkheid van alle tijden: de wereldwijde expansie van het bolsjevisme*» (Franse CRC nr. 142, juni 1979, p. 2).

Op 11 oktober 1962 hield de Paus de openings toespraak van het Concilie. Daarin zette hij zich af tegen de profetische visie van het Derde Geheim en daagde hij het gezag van de Onbevleete Moeder Gods uit: «***Het lijkt ons noodzakelijk te zeggen dat wij het volkomen oneens zijn met de onheilsprofeten die altijd maar catastrofes aankondigen, alsof de wereld op zijn einde zou lopen.***» Zo werd een anathema uitgesproken over Onze-Lieve-Vrouw van Fatima door de Plaatsvervanger van haar Zoon, vanaf de eerste dag van het Concilie!

De ene zitting na de andere voerde Vaticanum II leerstellige nieuwlichterijen in, die in radicale tegenspraak waren – naar de geest en naar de letter – met de dringende vragen van de Maagd Maria in verband met de daden van eerherstel en de toewijding van Rusland. Men kon niet terzelfdertijd de lof zingen van “de geestelijke waarden die in elke religie aanwezig zijn” en een plechtige, publieke daad stellen van eerherstel voor de goddeloze misdaden begaan in Rusland door de bolsjevieken.

Onze-Lieve-Vrouw had aan de Paus gevraagd om gebruik te maken van zijn soeverein gezag opdat ook

alle bisschoppen deze daad van eerherstel zouden stellen. Maar de progressistische Concilievaders betwistten heftig het pauselijk oppergezag: tegenover het absoluut en persoonlijk gezag van de Paus, hoofd van alle bisschoppen, verheerlijkten zij het gezag van het college der bisschoppen.

Er was nog meer. De bezorgdheid om geen slechte indruk te maken op de "waarnemers" van de protestantse gemeenschappen bracht de Concilievaders ertoe om de privileges van de Onbevleete te verdonkeren: *« Men wou haar schoonheid, glorie en genade niet langer verkondigen, maar nog alleen haar dienstbaarheid. De bedoeling was duidelijk: "Maria" opnieuw integreren in het mensdom, aan de kant van de zondaars, terwijl de traditie en de eeuwenoude devotie haar bij voorkeur aan de kant van Christus de Verlosser plaatsten, als Medeverlosser, en aan de kant van God, als Middelaars »* (abbé de Nantes, Franse CRC nr. 61, okt. 1972).

In toepassing van de conciliaire richtlijnen herleidde de liturgische hervorming het feest van het Onbevleete Hart van Maria tot een facultatieve memorie, zonder eigen officie, ondergeschikt aan alle gewone heiligenfeestdagen en verplichte memories. Pater Alonso: *« Ongetwijfeld heeft zuster Lucia in haar hart veel geleden onder de nieuwe liturgiehervorming. »*

Mgr. Venancio, de toenmalige bisschop van Fatima, was er niet minder bedroefd om. Hij had gehoopt dat het Concilie de openbaringen en de verzoeken van de H. Maagd ter harte zou nemen. In zijn brief van 30 december 1959 schreef hij aan de secretaris van de voorbereidende commissie van Vaticanum II: *« Algemeen gesproken lijkt onder de theologen en zelfs onder een groot aantal bisschoppen het grootste misprijzen te heersen ten overstaan van openbaringen met een privé-karakter. Schuilt daarin geen fundamenteel misprijzen voor God, die soeverein vrij is in de uitdeling van zijn gaven en in de wijze waarop Hij communiceert met de zielen? »* Een prachtige reactie, waarop evenwel nooit een antwoord kwam.

PAULUS VI MINACHT DE BOODSCHAP EN DE BOODSCHAPSTER

Het schandaal ging nog verder. De Paus zelf mispreeft de Koningin van de Hemel door in Fatima voor de vijftigste verjaardag van de Verschijningen een *« tegen-boodschap »* (abbé de Nantes) uit te spreken.

Paulus VI liet zich in Fatima op 13 mei 1967 eerst langdurig toejuichen door de biddende massa. Dan besteedde hij het podium, *« met vlugge stappen, zonder acht te slaan op het beeld van Onze-Lieve-Vrouw: geen groet, geen gebed, geen blik »* (Lettre à mes amis van 13 mei 1967). Hij had zuster Lucia opgelegd dat zij haar karmel moest verlaten om deel te nemen aan de plechtigheden van de bedevaart. De mensen zagen haar wenen naast de Paus, die het door haar gevraagde onderhoud onder vier ogen geweigerd had. Enkele dagen later beschreef Paulus VI aan zijn vriend Jean Guittou de indruk die de nederige boodschapster van de Onbevleete op hem gemaakt had: *« Och, het is een zeer eenvoudig meisje (sic)! Het is een plattelands-*

vrouw zonder gecompliceerdheid. Het volk wou haar zien, en ik heb haar aan hen getoond. » Hatelijke woorden, die een rechtgeaard iemand niet kan vergeten!

De openbaringen van Onze-Lieve-Vrouw werden door de Paus miskend. Abbé de Nantes becommentarieerde zijn toespraken: *« Niets dat verwijst naar Fatima, de mirakels of de boodschap. Geen enkele allusie, tenzij zó verhuld dat het onduidelijk wordt. Geen enkele bevestiging van de waarachtigheid van het ingrijpen van de Maagd Maria in de aangelegenheden van onze wereld. Geen enkel citaat uit de woorden die de drie herdertjes gehoord hebben, uit de gebeden die hen aangeleerd werden of uit de geheimen die later geopenbaard zijn. Paulus VI wilde zich trouwens niet begeven naar één van de plaatsen waar de verschijningen zich voordeden. Men had lof voor zijn discretie aangaande openbaringen "die niet moeten geloofd worden". Maar door er geen enkele vorm van krediet aan te willen geven – al was het maar door een gebaar van persoonlijke devotie of door een uitroep van zekerheid recht uit het hart – is Paulus VI er bewust of onbewust toe gekomen de openbaringen in diskrediet te brengen. »*

« In de boodschap van de Maagd Maria blijft de vrede een geschenk van God, dat Hij geeft omwille van het gebed en de boetedoening van zijn katholieke Kerk. In de boodschap van Paulus VI is de vrede het werk van mensen, naar wie de liefde, de cultus en nu zelfs het gebed van de Paus uitgaan! De aanroeping van God wordt er herleid tot een stijlfiguur, een "intro" op de aanroeping van de mensen: "Mensen, zorg ervoor dat jullie het goddelijk geschenk van de vrede waardig zijn. Mensen, wees mensen. Mensen, wees goed en wijs, overweeg in een open geest het algemeen belang van de wereld"... » (Lettre à mes amis nr. 246, 13 mei 1967).

Het antwoord van de "Mensen" op deze bezwerende litanie liet niet op zich wachten: op 5 juni 1967, drie weken na het bezoek van Paulus VI aan Fatima, brak de Zesdaagse Oorlog uit. De Israëli's namen Jeruzalem in en plantten hun vlag op de Sinaï. Er dreigde een wereldbrand...

Gedurende die periode kende de Vlaamse jezuïet pater **Dhanis**, de onverzettelijke tegenstander van Fatima, in Rome een reeks promoties, omdat *« Paulus VI een groot vertrouwen in hem had »*. Maar pater Joaquin **Alonso**, een Spaans claretijn, die van Mgr. Venancio de opdracht gekregen had om een volledige kritische studie te maken van de verschijningen en de boodschap, voltooide in 1975 een monumentaal werk dat de geschriften van Dhanis volkomen weerlegde. Vlak na de aankondiging van de publicatie ervan in 24 boekdelen werd deze verdaagd sine die door de nieuwe bisschop van Fatima, Mgr. do Amaral. Het lijkt echter geen twijfel dat de officiële expert de volle waarheid over het geheel van de boodschap van Fatima op punt gesteld had.

DE ONTMOETING TUSSEN TWEE HEILIGEN: 11 JULI 1977

Mgr. Luciani werd benoemd tot patriarch van Venetië op 15 december 1969. Vanaf het begin bleek hij

DE MARTELAAR EN DE GELOOFSBELIJDER

Kardinaal Josif Slipyj, grootaartsbisschop van Lvov van de Oekraïners, zesentachtig jaar oud, betuigt eer aan Joannes-Paulus I op 3 september 1978, dag van de intronisatie van de nieuwe Paus (foto Boccon-Gibod/Sipa). Gedurende heel het pontificaat van Paulus VI eiste kardinaal Slipyj de titel op van *Patriarch* waarop hij recht had, maar die hem door Paulus VI koppig geweigerd werd – onder de duidelijke druk van Moskou. Deze geloofsbelijder, die de sovjet-strafkolonies overleefd had, wou die titel omwille van de rechten die hij daarmee bezat om zijn Oosterse Kerk *verenigd* met Rome te besturen zonder af te hangen van Paulus VI, Casaroli en andere sovjetagenten, voor zijn bisschopsbenoemingen, zijn priesterwijdingen en het bestuur van zijn seminaries. Want afhangen van Paulus VI betekende, het is verschrikkelijk om zeggen, afhangen van Moskou. Op de synode van 1971 schreeuwde hij zijn verontwaardiging uit in het gelaat van de verraders die het, vanuit Rome of elders, op een akkoordje gooiden met de vervolgers van miljoenen van hun broeders: « *Op 54 miljoen Oekraïense gelovigen zijn er tien miljoen gestorven ten gevolge van de vervolgingen ! Het sovjetregime heeft alle bisdommen afgeschaft ! Er is een berg lijken geweest, maar niemand verdedigt hun nagedachtenis, zelfs niet in de Kerk. Duizenden gelovigen zitten nog opgesloten of zijn gedeporteerd. De Vaticaanse diplomatie verkiest er niet over te spreken, want dat hindert de geheime onderhandelingen. Wij leven opnieuw in de tijd van de catacomben. Duizenden en duizenden gelovigen van de Oekraïense Kerk zijn gedeporteerd naar Siberië en tot aan de poolcirkel, maar het Vaticaan negeert deze tragedie... »*

de reïncarnatie te zijn van Mgr. Sarto, de heilige Pius X, zijn voorganger in de Dogenstad. De nieuwe patriarch, die voor iedereen een onbekende was, besloot niets te veranderen aan zijn traditionele doctrine, zijn gematigd reformisme, zijn bescheiden levenswijze en zijn voorliefde voor de kleinen en de sukkelaars. Hij verbaasde en schandaliseerde de aristocratische stad door zijn onvergelijkbare zachtheid en eenvoud, zijn grote bergschoenen, zijn fiets en zijn komen en gaan per *vaporetto*...

Maar er was erger: hij vervreemde van zich de progressistische priesters van de industriële buitenwijken door zijn volks apostolaat dat helemaal tegengesteld was aan hun perspectieven over klassenstrijd en sociaal materialisme... en dat beter aansloeg dan het hunne.

Rustig ging hij rechtdoor zijn weg. Onder een glimlach die van dag tot dag heldhafter werd, verborg hij

het verdriet en het lijden om de wonden die zijn priesters hem toedienden, zij die hij wilde beminnen en dienen als zijn broeders en vrienden. In 1973 werd hij kardinaal gecreëerd. Hij reageerde toen fel tegen de schandalige hetze van zijn clerus tegen het reciteren van de Rozenkrans: hier dringt zich een eerste gelijkenis op tussen de nederige en nog onbekende kardinaal enerzijds, en zuster Maria-Lucia van Jezus en het Onbevlekt Hart anderzijds, die in haar karmel van Coïmbra op hetzelfde moment in haar brieven de campagnes van de progressisten tegen het rozenhoedje aankloeg.

En dan greep iets buitengewoons plaats: **de ontmoeting tussen deze twee heiligen op 11 juli 1977, één jaar vóór de uitverkiezing van Albino Luciani tot Paus.**

Alles gebeurde eigenlijk heel gewoon, zonder dat er enige voorbereidende planning aan te pas kwam. De

biechtvader van kardinaal Luciani, pater Leandro Tiveron, stelde hem voor een bedevaart van het bisdom Venetië naar Fatima te begeleiden, ter gelegenheid van de zestigste verjaardag van de Verschijningen. « *Ja, graag, in mijn hart ben ik dat al lang van plan. Ik heb het aan de Madonna beloofd* », antwoordde de patriarch geestdriftig.

Voor de organisatie van deze bedevaart raadde de markiezin do Cadaval, iemand van zijn vriendenkring en lid van de hoge Portugese aristocratie, hem aan zich tot de patriarch van Lissabon te richten of tot het Vaticaan. Zijzelf heeft aan broeder François van Maria-ter-Engelen verteld wat de reactie van de kardinaal was:

« *IK WIL NIETS REGELEN MET HET VATICAN! IN HET VATICAN HUIST DE DUIVEL!* »

Stippen we hierbij aan dat de patriarch reeds te maken had gekregen met de Milanese en Vaticaanse maffia, waarvan de *Banca Cattolica del Veneto* in 1971 het slachtoffer was geweest...

Op 10 juli 1977 was hij dus in Fatima. Hij nam deel aan de plechtige concelebratie vóór meer dan twintigduizend pelgrims, en hield de homelie. De mooie parabel die van deze homelie het thema vormde, lag helemaal in de lijn van Albino Luciani:

« *Na hun persoonlijk oordeel komen een aantal zielen bij de Hemelpoort aan en ze willen binnengaan. Sint-Pieter, achter de poort, vraagt hen om te wachten: hij vindt de sleutel niet meer! Zijn zoeken blijft zonder resultaat, tot de ziel van een vrome vrouw die op de hoogte wordt gebracht van wat er gaande is, uitroept: "Ik heb de sleutel om de poort open te doen!" Zij toont haar paternoster, steekt het kruisje ervan in het slot... en de poort gaat open.* » De kardinaal besloot: « **Het is uw paternoster die de Hemelpoort voor u zal doen opengaan.** »

Hij voegde er aan toe: « *De woorden en verzoeken van de H. Maagd aan de herdertjes zijn als een kreet die terugkomt bij elke verschijning. [...] Onze-Lieve-Vrouw vraagt om te bidden, boete te doen, offers te brengen tot eerherstel van de beledigingen haar Zoon Jezus en haar Onbevlekt Hart aangedaan. Laten ook wij het rozenhoedje bidden, alleen of in familiekring.* »

« *Broeders en zusters, donkere onweerswolken pakken zich samen boven de mensheid. Ons hart is in verwarring. Nochtans heeft de H. Maagd tijdens de verschijning van 13 juli aan de kinderen van Fatima gezegd: "Tenslotte zal mijn Onbevlekt Hart triomferen. De Heilige Vader zal Rusland aan mij toewijden dat zich zal bekeren en er zal een zekere tijd van vrede aan de wereld geschonken worden."* »

Hij kon het niet beter zeggen, want hij was voorbestemd om zelf "**de Heilige Vader**" te worden! **Zuster Lucia zou hem dat 's anderendaags in Coïmbra duidelijk maken, in een gesprek van hart tot hart.**

Toen hij de 11de juli 's morgens de mis geconcelebreerd had in de kapel van de karmelietessen, liet zuster Lucia hem via haar overste weten dat zij er hevig naar verlangde met hem te spreken. Verrast en ogenblikkelijk onder de indruk antwoordde de kardinaal dat hij heel graag zuster Lucia zou groeten.

We moeten bewondering hebben voor de diepe nederigheid van deze kerkvorst, die hem tot het gehoor-

zame werktuig van de H. Maagd maakte. Onze-Lieve-Vrouw heeft dit onderhoud tussen haar dienaar en haar boodschapster willen regelen, want hijzelf zou er in zijn grote nederigheid nooit aan gedacht hebben om dit gesprek aan te vragen. Zoals hij het verwoordde in zijn Paashomelie, acht maanden later: « *Het idee is gewoon niet bij mij opgekomen dat zuster Lucia dos Santos minder zou kunnen zijn dan ik, bisschop en kardinaal. Ik dacht integendeel: "Wat een geluk voor mij dat ik kan spreken met die kleine zuster die de Madonna gezien heeft!" De enige échte grootheid in de Kerk is niet de een of andere post te bekleden, maar heilig te zijn.* » Wat een verschil met de minachtende woorden van Paulus VI over zuster Lucia!

Het onderhoud tussen beiden duurde bijna twee uur. De kardinaal kwam bleek buiten, ten prooi aan hevige emotie. Hij wimpelde alle indiscrete vragen af, maar vertrouwde zijn naaste familie een tijd later toe:

« *Ik moet teruggaan naar Fatima, ik wil met de Madonna spreken. Zuster Lucia heeft een grote zorg op mijn hart gelegd. Van nu af aan zal ik Fatima niet meer kunnen vergeten.* »

Begin 1978 predikte de patriarch de Vasten in zijn geboortestreek, in Canale d'Agordo. Zijn broer Edoardo en zijn schoonzus, bij wie hij logeerde, merkten hoezeer hij in zichzelf gekeerd en bezorgd was. Op 27 februari, tijdens het avondmaal, zag zijn schoonzus dat hij heel bleek was en beangstigd leek. Hij verontschuldigde zich, nam zijn brevier en trok zich zonder een verklaring te geven in zijn kamer terug. De volgende avond herhaalde zich dit. Mevrouw Luciani vroeg hem of het eten dat zij klaarmaakte hiervan de oorzaak was, maar hij antwoordde: « **Ik was aan het denken aan wat zuster Lucia mij in Coïmbra gezegd heeft.** »

En hij herhaalde nog twee keer: « **Zuster Lucia heeft mij gezegd...** », zonder zijn zin af te maken.

« Later », aldus Edoardo Luciani, « toen wij alle allusies die mijn broer gemaakt had verzamelden, werd alles duidelijk. De zieneres had hem iets aangekondigd dat niet alleen betrekking had op de Kerk maar ook op zijn eigen leven, het lot dat God hem bereidde. »

In feite was het « lot » van kardinaal Luciani één met dat van de Kerk. Het Derde Geheim zou ons dat achteraf openbaren.

DE PAUS VAN DE GLIMLACH

Paus Paulus VI stierf op 6 augustus 1978. Aan de vooravond van zijn vertrek naar Rome, waar hij moest deelnemen aan het conclaaf, liep kardinaal Luciani door de straatjes van de arme wijken van Venetië. Kinderen riepen hem vrolijk toe: « *Kijk daar, de volgende Paus!* » De kardinaal antwoordde glimlachend: « Och, neen, dat zal ik niet zijn maar een ander, en laten we voor die ander allemaal samen een weesgegroet bidden. »

Ondanks zijn ontkenningen moet hij bij zichzelf gedacht hebben dat de waarheid inderdaad uit een kindermond komt. Want sedert zijn onderhoud met zuster Lucia in Coïmbra moet het hem duidelijk geweest zijn dat hij de volgende Paus zou zijn.

« Op het conclaaf », vertelde later kardinaal Malula, « kwam ik kardinaal Luciani tegen. Ik omhelsde hem

omdat de stemmen al hadden aangetoond wat er op til was. De patriarch zei me: *“Tempeestas magna est super me. Een groot onweer hangt boven mijn hoofd.”* »

Kardinaal Sin, zijn buurman tijdens het conclaaf, bevestigde hem bij de opening van de eerste stemronde in de namiddag van 26 augustus: « Ik ben er zeker van dat u de nieuwe Paus zal zijn. » Toen de uitverkiezing een feit was, zei kardinaal Luciani hem: « U bent een profeet geweest, **maar mijn pontificaat zal kort zijn.** »

Op 3 september, op het feest van de H. Pius X, werd de nieuwe Opperherder geïntroniseerd. Vóór de aanvang van de plechtigheid trok Joannes-Paulus I zich lange tijd in gebed terug in de crypte van de Vaticaanse basiliek, bij het graf van de heilige Petrus. Zo had ook Pius X gedaan bij zijn uitverkiezing, om de verschrikkelijke stormen in zijn ziel tot bedaren te brengen. Iedereen wachtte. Kardinaal Felici kwam dichterbij en fluisterde hem de liturgische wens in het oor: « Moge de Heer u gelukkig maken op deze aarde! » Waarop de opnieuw rustig geworden Paus glimlachend antwoordde: « **Ja, uiterlijk gelukkig, maar als u zou weten, Eminentie, wat ik vanbinnen voel!** »

In feite liet de gedachte aan Fatima en aan zuster Lucia hem niet los. Hij sprak erover met don Germano Pattaro, zijn vriend-theoloog uit Venetië: « *Het is iets wat me heel het jaar in verwarring heeft gebracht. Ik heb er mijn geestelijke vrede en rust bij verloren. Wat zij me gezegd heeft, ligt als een loden last op mijn hart. Ik had alles graag willen toevertrouwen aan een dierbaar iemand, aan mijn broer Edoardo, maar ik ben er niet toe gekomen. Die gedachte is te verwarrend, te zeer tegengesteld aan heel mijn wezen. Het was niet te geloven, en toch is de voorspelling van zuster Lucia uitgekomen. Ik ben hier. Ik ben Paus.* »

« **Als ik leef, keer ik terug naar Fatima om de wereld en in het bijzonder de volkeren van Rusland toe te wijden aan de Heilige Maagd, volgens de aanwijzingen die Zij aan zuster Lucia gegeven heeft.** »

DE PAUS VAN HET ZOENOFFER

« *Als ik leef* »... Men krijgt de indruk dat hij verwittigd was dat hij niet lang zou leven. Alsof het geschreven stond. **En het stond inderdaad geschreven: in het Derde Geheim...**

Zo ook had Jezus aan zijn apostelen aangekondigd dat hij zou moeten lijden en sterven.

Hetzelfde voorgevoelen blijkt uit de analyse van abbé de Nantes in oktober 1978: « Ik maakte me klaar om de kroniek te schrijven van de verbazingwekkende eerste regeringsmaand [van Joannes-Paulus I] onder de waarschuwendende titel: *“De Paus van het zoenoffer”*, om te openbaren wat er beraamd werd. Het zoenoffer is vlugger werkelijkheid geworden dan ik dacht, en op een andere manier, maar de waarheid van het offer en de heiligheid van het slachtoffer zijn er niet minder duidelijk om » (*De heilige die God ons geschonken heeft*, CRC nr. 134).

Vanaf de eerste dagen van het pontificaat troffen de venijnige woorden van zijn tegenstanders de nieuwe Paus als *“dodelijke pijlen”*, en hun misprijzende opmerkingen waren als *“brutale slagen”*. Zoals Jezus er tij-

dens zijn Passie te verduren had. In de *Informations catholiques internationales* kon men lezen: « Van dichterbij gezien heeft zijn eeuwige glimlach niet die nuance van naïviteit die kenmerkend is voor de foto's: hij drukt ook een zekere *leefheid* uit » (15 okt. 1978). *The Times* vergeleek zijn manier van doen met de plomphed van een loodgieter. *Le Monde* insinueerde boosaardig dat het volkse karakter van zijn onderricht en zijn afkeer voor theologische acrobatieën « het gevolg zijn van het feit dat hij niet veel gestudeerd heeft. » En *Minute* dreef de spot met « Don Camillo in het Vaticaan »...

Abbé de Nantes begreep dat de confrontatie niet kon uitblijven, en dat de afloop ervan dodelijk zou kunnen zijn. Hij onderstreepte de schat aan leerstellende wijsheid die verborgen lag in de “parabels” waarmee Joannes-Paulus I zijn prediking stoffeerde, en kondigde aan wat voor iedereen nog onduidelijk was:

« Soms waren de parabels de voorbode van de toekomstige polemieken, net zoals de verschrikkelijk duidelijke allegorieën van Christus in Jeruzalem de Farizeeën en schriftgeleerden deden knarsetanden: zij wisten zich ontmaskerd, en het verlangen kwam in hen op hem te doden. » [*zie kadertekst p. 8*]

Maar wat de tegenstanders tot het smeden van hun complot gedreven heeft, was het geld. « Als Joannes-Paulus I een maand langer geleefd had, dan zou hij een begin gemaakt hebben met het reinigen van de Augiasstallen, te beginnen met het Vaticaan. Precies daarom is hij niet blijven leven. **Hij wist al wat er zou gebeuren**, en toch is hij zijn weg gegaan, met een glimlach in de ogen en met in zijn hart het meest onverbidelijke voornemen. »

Op 28 september begon Joannes-Paulus I tot daden over te gaan. En op 29 september was hij dood... In Rome steeg uit alle kelen dezelfde kreet op: « *Hanno mazzato il Papa!* », « *Ze hebben de Paus vermoord!* »

De geruchten namen zo'n omvang aan dat de dagbladen verplicht waren hun lezers erover te informeren. *La Croix*: « **Zij** hebben hem gedood, zeggen de Romeinen. “Zij” slaat zonder twijfel [*sic*] op de zorgen van de Wereldkerk, en meer nog op de administratie van het Vaticaan met al zijn ingewikkelde raderwerken... Het lijkt er inderdaad op dat Joannes-Paulus I bezwiken is onder het gewicht van zijn pauselijke taak, terwijl hij elke dag nieuwe dossiers ter hand moest nemen met moeite op te lossen problemen » (1-2 okt. 1978).

Commentaar van abbé de Nantes: « Ik van mijn kant maak in deze *moordzaak* geen onderscheid tussen de dossiers en de aandragers van de dossiers » (CRC nr. 134, okt. 1978).

Vijf jaar later verscheen onder de titel *IN DE NAAM VAN GOD* een zeer gedetailleerd onderzoek van 434 bladzijden, van de hand van de Engelsman David Yallop, van geboorte een rooms-katholiek. Dit onderzoek bevestigde alle vermoedens: **Paus Joannes-Paulus I werd wel degelijk vermoord.**

David Yallop is een journalist die door heel de Londense pers gerespecteerd wordt als “een ernstig en volhardend onderzoeker”, “een zeer competent man”. Hij was met deze studie niet aan zijn proefstuk toe,

bisschop in het Wit gekleed is volgens het Derde Geheim van Fatima een offer van vrijkoping, het offer van de Goede Herder die zijn leven geeft voor zijn schapen...

[in volgend nummer: *De moord op de Goede Herder*]

maar leverde er in elk geval zijn meesterwerk mee af. Niet dat men met alles akkoord kan gaan: de linkse ideeën van Yallop maken dat hij van de Paus een verdraaid beeld geeft, maar zoals abbé de Nantes bij zijn recensie in 1984 zei: « **De essentie van het boek is stevig als een rots.** »

Wat bewijst Yallop? « *De moord, door vergiftiging, van Paus Joannes-Paulus I in de nacht van 28 op 29 september 1978, na een regering van 33 dagen op de troon van de H. Petrus. Yallop ontmaskert de zes vermoedelijke opdrachtgevers en de uitvoerders, die overigens volkomen solidair met elkaar zijn in een web van financiële en smerige misdaden. Hij legt hun beweegredenen bloot, en reconstrueert vervolgens zeer minutieus en op hallucinante wijze het doen en laten van kardinaal Jean Villot [de staatssecretaris van de Paus] in de twaalf uren na de misdaad, om deze voor te stellen als een natuurlijke dood* » (CRC nr. 202, juli 1984, p. 1).

Tweeëntwintig jaar later bevestigde de publicatie van het Derde Geheim niet alleen de beweringen van Yallop, maar gaf ook het antwoord van de Hemel op de woorden van geloof die abbé de Nantes schreef in zijn editoriaal van oktober 1978: « Zonder twijfel heeft God de dood van zijn dienaar toegelaten, en de Kerk zal in dezelfde lijn verdergaan ondanks zijn vijanden. » De dood van de

EEN PARABEL VAN DE PAUS: DE LAMP VAN ALADDIN

Als patriarch van Venetië schreef Mgr. Luciani jarenlang pastorale bijdragen voor de periodiek *Messagero di S. Antonio*, in de vorm van brieven aan bekende heiligen en figuren uit de geschiedenis en de literatuur. Zij werden in 1976 gebundeld en uitgegeven onder de titel *Illustrissimi*. De originaliteit maar ook de diepgang van de prediking van de latere Paus komen heel goed tot uiting in volgend fragment uit de brief aan Mgr. Dupanloup:

« Het goede dat onderwijzers aan kinderen kunnen doen bij het godsdienstonderricht, is onschatbaar. Maar op één voorwaarde: dat zij getrouw het authentieke woord van God uiteenzetten en niet de eigen persoonlijke opvattingen. Dat laatste gebeurt soms: **de waarheid wordt verward met progressiviteit; wat het leergezag van de Kerk onderwijst, wordt miskend omdat men het oude door nieuwe zaken wil vervangen.** Maar deze vervanging – die soms toelaatbaar, nuttig of zelfs noodzakelijk blijkt als het om dingen gaat die van bijkomende aard zijn of zelfs door de ontwikkeling van de Kerk achterhaald – is allergevaarlijkst in andere gevallen.

Een van de fabels die de onderwijzers aan de kinderen vertellen, is die van Aladdin en zijn wonderlamp die hij de magiër had ontfutseld. Maar na een tijd wil deze zijn lamp zien terug te krijgen. Hij loopt door de straten en roept: “Ik ruil oude lampen in voor nieuwe!” Het lijkt een goede zaak, maar het is oplichterij. De goedgelovige vrouw van Aladdin loopt erin. Terwijl haar man niet thuis is, gaat zij naar de zolder, neemt de lamp, waar zij de wonderbaarlijke kracht niet van kent, en geeft ze aan de magiër. De sluwe vos gaat ermee vandoor en laat haar in ruil al zijn waardeloze lantaarns van blinkend blik.

Dezelfde truc wordt steeds weer herhaald: af en toe komt een magiër voorbij – zij het een mysticus, een filosoof of een politicus – en biedt aan koopwaar in te ruilen. Maar pas op! De ideeën door bepaalde ‘magiërs’ aangeboden zijn, ook als ze blinken, van blik; een menselijke zaak, die maar één dag standhoudt! **Wat men daartegenover verouderde en voorbijgestreefde ideeën noemt, zijn vaak Gods ideeën waarvan geschreven staat dat er zelfs geen stip van zal voorbijgaan...** »

DE HEL OP AARDE

Het vergaat de wereld op de drempel van de eenentwintigste eeuw zoals de bezetene waarover Jezus het in het Evangelie heeft: « Wanneer de onreine geest van iemand is uitgegaan, zwerft hij rond in dorre oorden; hij zoekt rust en vindt ze niet. Dan zegt hij : “Ik zal terugkeren naar mijn huis, waar ik ben uitgegaan.” En bij zijn komst vindt hij het leeg, geveegd en versierd. Dan gaat hij heen, en neemt zeven andere geesten met zich mee, die bozer zijn dan hijzelf; ze komen binnen, en wonen daar. En het einde van die man wordt erger nog dan het begin. Zo zal het ook gaan met dit verdorven geslacht » (Mattheus, 12, 43-45).

Afrika toont ons vandaag het schouwspel van deze overweldigende terugkeer van de demonen waarvan onze missionarissen het bevrijd hadden...

IN NIGERIA ZOUDEN 100 KINDEREN ONTVOERD EN RITUEEL GEDOOD ZIJN

Er gaat in Nigeria geen dag voorbij zonder dat mannen, vrouwen en vooral kinderen ontvoerd worden om rituele redenen. De situatie is van die aard dat de bevolking zich de laatste maanden ongerust begint te maken. In de hoofdstad Lagos werd overigens een 31-jarige man gearresteerd door leden van een Joroeba-militie van zelfverdediging (de Joroeba's vormen de overheersende bevolkingsgroep in het zuidwesten van het land). De verdachte heeft toegegeven dat hij op twee jaar tijd een honderdtal kinderen ontvoerde en verkocht aan “genezers” die hen ombrachten. De organen van de kinderen worden verwijderd om er ju-ju's (amuletten) van te maken, waaraan magische krachten toegeschreven worden.

LA CROIX, MAANDAG 18 SEPTEMBER 2000

NIGERIA is met zijn 106 miljoen inwoners het Afrikaanse land met de grootste bevolking; 50 % daarvan zijn moslims, 40 % christenen en 9 % animisten. Joannes-Paulus II ontving op 12 september 2000 de democratisch verkozen president van het land. Aan het einde van de tien minuten durende ontmoeting overhandigde de Paus aan de president pontificale medailles, en aan de aanwezige vrouwen paternosters. Vervolgens werd het Afrikaans staatshoofd ontvangen door de president van de Italiaanse republiek. Het belangrijkste gespreksonderwerp was de stabilisering van de olieprijs die de Europese landen zo bezighoudt. Maar over het lot van de ritueel vermoorde kinderen is blijkbaar tijdens geen enkel gesprek gegaan.

Ondertussen hield de Nigeriaanse bisschoppen-conferentie zitting te Kaduna, in het noorden van het land, waar een vierhonderdtal mensen de dood hebben gevonden tengevolge van « bloedige schermutselingen » tussen christenen en moslims naar aanleiding van het in voege treden van de islamitische wet. De aartsbisschop van Kaduna protesteerde in naam van de... onaanraak-

bare laïciteit! En president Obasanjo beloofde... de democratie te doen eerbiedigen! Acht deelstaten hebben de islamitische wet reeds aangenomen. Zal de president ze op hun beslissing doen terugkomen?

« DE ZIEKE MENS »

Afrika oogst nu de bittere vruchten van de leer die paus Paulus VI in 1964 verkondigde, ter gelegenheid van de heiligverklaring van de jonge martelaren van Oeganda. Volgens deze leer is de « politiek van het Evangelie » antikolonialistisch. De Paus had het wel degelijk over « kolonialisme », de van haat doordrongen term die door het communisme bedacht werd en die door alle subversieve krachten over heel de wereld overgenomen werd. « *Ik moet bekennen dat ik geweend heb bij het lezen van deze tekst* », schreef abbé de Nantes. « Het lijkt erop alsof de Kerk haar aandeel in de erfenis van “de zieke mens” opeist en al te opzichtig verzekert dat ze hem heeft helpen doden » (*Lettre à mes amis* nr. 189 van 24 september 1964).

De geschriften van abbé de Nantes vormen de weerklank van « de vervloeking door weduwen en moeders, die achter de viets, de *fellagha's* [en de *simba's*!] de schim zien opduiken van de priester, de evangelische bevrijder! » Sedert veertig jaar kijkt de pauselijke christen-democratie toe op de slachting, terwijl ze slechts oog heeft voor haar eigen hersenschim:

« De eindeloze calvarietocht van onze martelaren, soldaten en kolonials werd door de Kerk in feite aangewend om de democratische maatschappij van haar dromen te verwezenlijken! Ze had dit politieke vacuüm nodig om “de beste organisaties op gemeenschappelijk vlak in het leven te kunnen roepen”! Nog enkele tranen en een beetje bloed, en de Kerk zal in staat zijn om overal op de smeulende ruïnes van ons gedurende eeuwen opgebouwde werk, de Gemeenschap van de Zui-vere Liefde te stichten, waarvan de profeten de komst voorstellen als van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. “Een nieuwe beschaving, zingt Paulus VI, de christelijke beschaving van Afrika, land van het Evangelie, nieuw vaderland van Christus...” Een “nieuw tijdperk” is begonnen... » (*ibid.*, blz. 6).

En dit is het resultaat, vijfendertig jaar later:

In **OEGANDA** zaait de guerilla terreur “in de naam van God”. Op 1 oktober werd pater Raffaele di Bari, comboniaans missionaris, vermoord door de opstandelingen van het « Weerstandsleger van de Heer » (*LRA, Lord's Resistance Army*). De missionaris werkte in een streek waar de guerilla van het LRA sedert een decennium dood en vernieling zaait; maar hij is nooit willen vertrekken: « Hij hielp de armen omdat hij in hen de gekruisigde Christus herkende », verklaart pater Carlos Rodriguez Soto, eveneens een comboniaans missionaris en een heldhaftige vriend van pater Raffaele.

Het Oegandese leger is er nooit in geslaagd de opstandelingen te overwinnen, die dorpen verwoesten, de bewoners meedogenloos om het leven brengen, kinderen tussen acht en zestien jaar ontvoeren om ze vervolgens te verplichten aan de strijd deel te nemen. Iedereen weet

dat hun leider, Joseph Kony, betaald wordt door de Soedanese regering.

In **SOEDAN** roeit het moslimbewind van Khartoem de christenen sedert 1983 uit. De zwarte en christelijke bewoners van het zuiden bieden weerstand aan de regering die heel het land wil arabiseren en islamiseren en die via het zuiden de islam wil verspreiden over heel het Afrikaanse continent. Mgr. Gabriel Zubeir Wako, aartsbisschop van Khartoem, verklaarde voor de algemene vergadering van de Franse bisschoppen te Lourdes in 1999: « *Wij, de christenen van Soedan, denken dat we door de rest van de christelijke wereld vergeeten zijn, en dat ons probleem door de buitenwereld niet goed begrepen wordt.* »

Wat de Franse bisschoppen ontbreekt om het "probleem" te begrijpen is het lezen van de geschriften van abbé de Nantes, in plaats van hem al veertig jaar te veroordelen zonder hem te willen horen. De redevoering van Mgr. Wako bevestigt punt per punt zijn analyses. In 1964 schreef hij: « De democratie zal slechts een tijdelijk verschijnsel blijken te zijn, en de Kerk zal samen met haar weggevaagd worden onder de beschuldiging er zich solidair mee verklaard te hebben. De invasie staat ingeschreven op de landkaart van Afrika. De eerste islamitisch-marxistische golf zal uitgaan van Kaïro in de richting van Casablanca, om vervolgens naar zwart Afrika te trekken, van Senegal tot Tsjaad en van Soedan tot Eritrea, zodat Afrika's hoofd bedekt zal zijn met een verstikkende tulband. Wij hebben als dwazen de politieke macht overgelaten aan het totalitarisme van het ras, de religie en de partij; wanneer ze stevig in hun schoenen zullen staan, zullen ze de Kerk verjagen » (*Lettre à mes amis* nr. 191, november 1964).

Mgr. Wako geeft opheldering bij het huidige lot van de Kerk in Soedan: « Sedert 1965 zijn de christelijke scholen en gebedscentra stelselmatig vernield, onder het voorwendsel dat ze ofwel op een plaats gebouwd waren waar wegen moesten komen ofwel op een niet daarvoor voorzien terrein waren gebouwd. Eigenaardig genoeg worden alle nieuwe wegen dwars door onze centra aangelegd. » Anderzijds worden moskeeën en koranscholen steeds van afbraak gespaard en verrijzen er soms moslimscholen in de nabijheid van tot de sloop veroordeelde katholieke scholen...

In **SIERRA LEONE** zijn drie Italiaanse missionarissen in het dorp Pamlap gevangengenomen door de opstandelingen van het RUF (Verenigd Revolutionair Front). « Het is een zeer pijnlijke zaak », verklaarde Mgr. Giorgio Biguzzi, bisschop van Makeni. Hij betreurde dat « het vredesproces geen vooruitgang boekt ondanks de machtsontplooiing van de Verenigde Naties. »

De opstandelingen van het RUF hadden nochtans in juli 1999 te Lomé (Togo) een vredesovereenkomst met de regering van Freetown ondertekend. Maar begin mei 2000 heropenden zij de vijandelijkheden door enkele honderden blauwhelmen gevangen te houden.

De gebeurtenissen in de Afrikaanse staten, van **SIERRA LEONE** tot **ZIMBABWE**, van **CONGO** tot **SOEDAN**, veroorzaken sedert het einde van het "kolonialisme" minder ophef in de internationale opinie dan Kosovo of Tsjetsjenië. « *Maar qua aantal slachtoffers en aangerichte*

schade slaat dit zichzelf verminkende Afrika alle gruwelrecords », schrijft Frédéric Pons. Zijn verslag is angstaanjagend:

« **PANDEMONIUM**: "ingebeelde hoofdstad van de hel". Na Kinshasa (voormalig Zaïre), Mogadiscio (Somalië), Monrovia (Liberia), Kigali (Rwanda) of Luanda (Angola) is het de beurt aan Freetown, hoofdstad van Sierra Leone, om zijn plaats op te eisen in de lange lijst van zwaar beproefde hoofdsteden in het barbaarse Afrika.

« Foday Sankoh, een voormalig korporaal van het Britse leger, een vanuit de wildernis opgedoken diamant-smokkelaar die met amuletten omhangen is en door een bataljon "strijdende maagden" beschermd wordt, heeft het plan opgevat om deze oude Britse kolonie en toeristische "parel" om te toveren tot het voorgedochte van de hel.

De methodes van deze oorlogvoerder, die door de Amerikaanse *Black Muslims* opgeleid werd en door een eigenaardige ecologisch-marxistische, op de theorieën van het Peruviaanse Lichtend Pad geënte mystiek gedreven wordt, zijn van een ongehoorde brutaliteit. Ze moeten niet onderdoen voor die van de andere oorlogsmisdadigers die elders in het zwarte werelddeel sedert het einde van de kolonisatie heersen » (*Valeurs actuelles*, 12 mei 2000).

Deze duivel « heeft een straf uitgedacht om "de boodschap" bij zijn vijanden te "laten overkomen": de slachtoffers worden met een machete verminkt. Ze krijgen "lange mouwen" als alleen hun handen worden afgehakt, "korte mouwen" als ook de armen eraan moeten geloven! Dan reikt hij de afgehakte ledematen aan zijn slachtoffers met de woorden: "Neem uw lot zelf in handen". » Merk op dat juist die woorden in 1964 de boodschap van Paulus VI uitmaakten. Abbé de Nantes voorzag er onmiddellijk de concrete toepassing van: onder het voorwendsel van hen "hun lot zelf in handen te laten nemen" « hebben wij hen als testament de democratische ideologie en instellingen nagelaten, die ons reeds ten gronde hebben gericht. [...] Zij hebben al snel de oude demonen van Afrika terug tot leven gewekt: het tribalisme, de collectieve hysterie, het orgie-instinct en de lust tot moorden. Het lijkt erop alsof niemand er bang voor is en de duizenden martelaren worden onder totale onverschilligheid ingeschreven in de statistieken van de democratisering » (*Lettre à mes amis* nr. 191, blz. 2, november 1964).

In **CONGO-BRAZZAVILLE** was het benedictijns klooster van de H. Maria van de Buenza, gesticht in 1958 op 250 km ten zuiden van Brazzaville, in het bisdom Nkayi, vermaard voor zijn farmaceutisch laboratorium dat een veertigtal geneesmiddelen produceerde die drie tot vijf maal goedkoper waren dan in de westerse apotheken. Er was ook een schrijnwerkerij waar talrijke jongeren uit de streek opgeleid werden, een koeienfokkerij en een centrum voor bijenteelt. Vanaf december 1997 werd het klooster regelmatig geplunderd. De monniken moesten het verlaten in december 1998. Vandaag is er niets meer.

In **CONGO**, het voormalige Zaïre, ontwaart men maar al te duidelijk de hand van de vijand, die chaos schept en er zich in vergenoegt de plaatselijke conflicten aan te

wakkeren: de Verenigde Staten zijn ten eerste geïnteresseerd in de kobalt-, titanium-, goud- en diamantmijnen. Verschillende mijnfirma's uit Kivu hebben hun contactadres op de handelsafdeling van de Amerikaanse ambassade in Kinshasa. Niemand bekommert zich om de noden van de bevolking: noch de door Rwanda, Burundi en Oeganda gestuurde soldaten die zich als veroveraars gedragen, noch de door Kinshasa bewapende milities, en nog minder de door zakengroepen ingehuurd huurlingen.

Waar komen de wapens vandaan? Van landen die op het punt staan tot de NAVO toe te treden: Roemenië, Oekraïne, Bulgarije. Sedert het einde van het «kolonialisme» is dat dus de hulp die het Westen aan het Afrikaanse werelddeel biedt om «zijn lot zelf in handen te nemen». Men kan er niet omheen dat Afrika het schouwspel biedt dat Jacinta in 1917 in een profetisch visioen zag bij de *Cabeço*:

«O Lucia! Zie jij ook die wegen en velden vol dode mensen die hun bloed verliezen, en die andere mensen die van honger wenen en niets te eten hebben?»

En het vervolg, dat nog realiteit moet worden:

«En de Heilige Vader die in een kerk bidt vóór een beeld van het Heilig Hart van Maria? En al die mensen die samen met hem bidden?»

Dat laatste hebben we nog niet meegemaakt. Integendeel, op dit ogenblik maken we mee wat abbé de Nantes in 1964 voorzag: «Zal de Geschiedenis later vertellen dat de Kerk de volkeren die ze geëvangeliiseerd had aan de onmenselijke dwingelandij van de islam en van communistisch China heeft overgelaten? Als dat waar is, zou men er het geloof bij verliezen!» (*Lettre à mes amis* nr. 191, blz. 2).

Het is waar. En toch verliezen wij het geloof niet, omwille van Fatima, waarvan het Geheim in 1960 openbaar gemaakt had moeten worden. Abbé de Nantes hamerde er indertijd tevergeefs op. Hij voorzag wat er na «de eerste, islamitisch-marxistische golf», waarover we het hierboven al hadden, zou komen: «een tweede golf, onverbiddelijk en in de grootste stilte, **vanuit China**» (*ibid.*). We lezen net hetzelfde in *La Croix* van 11 oktober van vorig jaar:

**CHINEZEN EN AFRIKANEN BUNDELEN HUN KRACHTEN
TEGEN DE WESTERSE OVERHEERSING.**

Gisteren zijn Chinese en Afrikaanse leiders samgekomen in Peking om de economische en politieke overheersing van de Westerse landen aan te klagen. «Geen enkel land heeft het recht zijn maatschappelijk stelsel en zijn ideologie aan anderen op te leggen, en nog minder om hen te pas en te onpas te beschuldigen in verband met hun binnenlandse aangelegenheden», tierde de Chinese president Jiang Zemin bij de opening van het Chinees-Afrikaans Samenwerkingsforum (met 44 vertegenwoordigde landen van het zwarte continent). De vier Afrikaanse staatshoofden die na Jiang Zemin het woord namen, verwelkomden de rol van kampioenen van de ontwikkelingslanden die China speelt!

«EEN REUSACHTIGE DRAAK, ROOD ALS VUUR» (AP. 12,3)

In *Azië* gaat het verraad terug tot de reis van paus Paulus VI naar Bombay op 2 december 1964. Abbé de Nantes schreef de dag na het gebeuren al: «Deze reis was opgevat en voorgesteld als de eerste grote stap in de dialoog van de Kerk met de andere godsdiensten, maar toch moest de Paus steun zoeken bij de oude christelijke gemeenschap van Bombay, zo sterk beïnvloed door Goa, met haar kaarsen en rozenhoedjes, met haar hartstochtelijke bewondering voor het Westen, haar aandoenlijke eenvoud, haar trouw aan het «Portugese erfgoed». Het is wreed te moeten bedenken dat de Paus in feite bij hen kwam om verder te gaan, en dat dit uitgelezen platform daardoor enigszins in de verdrukking kwam en eigenlijk opgeofferd werd. Men heeft nauwelijks eer betoond aan deze diep katholieke bevolking. Men heeft er daarentegen de voorkeur aan gegeven om de materiële ellende en de geestelijke rijkdom van India in de schijnwerpers te plaatsen, een land dat nochtans volslagen onverschillig en soms zelfs vijandig tegenover de christelijke prediking staat» (*Lettre à mes amis* nr. 191, blz. 6).

INDIA beschouwt zich tegenwoordig als een «grote democratie». De hindoeïstische partij die aan de macht is, vervolgt de Kerk in de noordelijke staten. «Voor de hindoeïstische boeren is het gemakkelijk de ongeletterde boeren te hersenspoelen om hen tot misdaden aan te zetten», verklaart pater Manimala, kanselier van het aartsbisdom Delhi. De Indiase katholieke hiërarchie beantwoordt de priestermoorden en verkrachtingen van kloosterzusters door tot dialoog op te roepen: «Leven en laten leven is sinds mensenheugnis het groot beginsel geweest van het hindoeïsme, dat traditioneel openstond voor andere godsdiensten», pleit pater Manimala. Hij voegt eraan toe: «Wij zoeken niets anders dan de bekering van de harten tot de waarden waarvoor wij staan; wij zoeken geen uitdrukkelijke bekering.»

Dus bekeren de «onaanraakbaren», de *dalits*, zich terug tot het hindoeïsme, «want als christen verliezen ze al hun rechten (b.v. quota's voor de toegang tot het openbaar ambt of de universiteit). Een tot het katholicisme bekeerde *dalit* valt dus terug tot op de laagste sport van de maatschappelijke ladder» (François Boucher, in *Valeurs actuelles* van 28 april 2000).

In *INDONESIë*, op de **Molukken** en in **Oost-Timor**, worden de christenen uit haat tegen het christendom door de moslims vermoord. De media blijven het maar over «godsdienstionlusten» hebben, alsof de oorzaak ervan aan beide kanten ligt. Op 28 september van vorig jaar nam de aanval op het christelijke dorp Hative Besar, gelegen aan de baai tegenover de stad Ambon, hoofdstad van de archipel, de vorm aan van een ritueel offer. Zesendertig personen werden terechtgesteld door soldaten die het witte offergewaad hadden aangetrokken. Het dorp werd in brand gestoken en tweeduizend inwoners sloegen op de vlucht. Hery Kastanya, een christen, sprong in het water, zwom naar het volgende dorp en getuigde dat de aanvallers geen guerillero's maar militairen waren.

Een andere christen, die ontsnapt was bij de aanval op het dorp Suli, aan de oostkust van het eiland Ambon,

heeft getuigd dat de aanvallers afkomstig waren van Afghanistan, Saoedi-Arabië en de Filipijnen.

De Molukse christenen roepen de "internationale gemeenschap" ter hulp. Tevergeefs, vermits drie burgermedewerkers van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen vermoord werden in de stad Atambua, op de grens tussen Oost- en West-Timor, toen de "millenniumtop" te New York op 6 september volop aan de gang was. Alle andere personeelsleden moesten in allerijl afgevoerd worden omdat ze verjaagd werden door het geweld van de pro-Indonesische milities die de onafhankelijkheid in 1999 van Oost-Timor (860.000 inwoners), dat onder de bescherming van de VN geplaatst was, niet aanvaard hebben.

Er zijn bijna tienduizend blauwhelmen gestationeerd maar de bisschop van Atambua, Mgr. Anton Pain Ratu, maakt zich geen begoochelingen: « *De Kerk zal het volgende doelwit zijn in Oost-Timor.* »

Dan is er **CHINA**. Sedert de oprichting in 1957 van de "Patriottische Vereniging van de Chinese katholieken", die samengesteld is uit aan de Partij onderworpen geestelijken en leken, worden de Romegetrouwe katholieken dodelijk vervolgd. In 1981 werden de priesters die de Paus weigerden te verloochenen naar een strafkolonie verbannen om "heropgevoed" te worden. Mgr. Zhang Jiashu, voorzitter van de "patriottische" bisschoppenconferentie, betitelde hen als « *verschoppelingen van de Chinese katholieke gemeenschap* ». In 1989 werden twaalf (zoals de apostelen!) met Rome verbonden bisschoppen aangehouden. In 1995 werden de niet-geregistreerde kerken gesloten en gesloopt. Sinds 1999 staat er op de wreedheid van de vervolgingen geen maat meer: « Een heftigheid en hardnekkigheid die niet meer gezien is sedert de Culturele Revolutie » (*Le Figaro* van 22 september 2000).

De reis van kardinaal Etchegaray, in diezelfde septembermaand, betekende een verschrikkelijk verraad van de lijdende Kerk in China door de hiërarchische Kerk. Wat een slag in het gezicht van de tien miljoen trouwe katholieken die de "ondergrondse" Kerk telt!

Woensdag 13 september 2000. Kardinaal Etchegaray komt in China aan voor een achtdaags bezoek gedurende hetwelk hij uitsluitend leden van de Patriottische Kerk, die schismatiek is, zal ontmoeten. Hij beweert tevergeefs geprotesteerd te hebben. In dat geval had hij de besprekingen moeten afbreken door desnoods het eerste vliegtuig terug naar huis te nemen of, beter nog, door zich te laten opsluiten in de gevangenis! Door niet zo te handelen wordt deze reis een heruitgave van het verraad van Judas – wat geen verwondering zal wekken bij degenen die zich het eerherstel voor de verrader onder de apostelen door dezelfde Roger Etchegaray herinneren, in de tijd dat hij bisschop van Marseille was...

Donderdag 14 september. Twee bisschoppen en een priester worden aangehouden in de provincie Jianxi. De tachtigjarige Mgr. Zeng Jingmu wordt door een vijftigtal agenten opgepakt en naar een geheime plaats van bewa-

ring gebracht, onder streng politietoezicht. Hij was in 1949 gewijd, vóór de machtsovername door de communisten, en heeft de schismatieke Kerk nooit willen verwoegen. Hij heeft dan ook dertig jaar van zijn leven in gevangenschap doorgebracht: eerst van 1958 tot 1976, vervolgens tijdens de Culturele Revolutie, van 1981 tot 1989, en tenslotte van 1994 tot 1998, telkens voor "heropvoeding door arbeid".

Samen met Mgr. Zeng Jingmu worden Mgr. Deng Hui, een hulpbisschop van drieëndertig jaar, waarvan hij er drie in de gevangenis doorbracht, en pater Liao Haiqing, zeventig jaar, waarvan zeventien in gevangenschap, aangehouden.

Zondag 17 september. In de omgeving van Changle, in de provincie Fujian, omsingelen zeventig politiemannen de woning van Ye Gongfeng, een pastoor van tweeëntachtig jaar. Deze heldhaftige geloofsbelijder wordt gemarteld totdat hij bloed overgeeft; hij sterft na 17 uren in coma gelegen te hebben.

Dinsdag 19 september. Kardinaal Etchegaray draagt in het openbaar een mis op in een "patriottische" kerk te Sheshan, bij Shanghai. Hij wordt daarbij vergezeld door de "patriottische" bisschop van deze stad. Later houdt hij in het seminarie een redevoering. In Peking ontmoet hij Mgr. Michel Fu Tieshan, de voorzitter van de Patriottische Vereniging, die protesteert tegen de heiligverklaring van de Chinese martelaren die voor 1 oktober te Rome voorzien is!

Woensdag 20 september. In Peking is de minister van Buitenlandse Zaken op zijn beurt verontwaardigd over de datum die gekozen werd voor de heiligverklaring, omdat op 1 oktober tevens de eenenvijftigste verjaardag van de communistische machtsovername gevierd wordt: « *Dit is zeer kwetsend voor het Chinese volk en de waardigheid van de Chinese natie en we zullen dit niet aanvaarden!* »

Zondag 1 oktober. Paus Joannes-Paulus II verklaart drieëndertig missionarissen en zevenentachtig Chinezen heilig. « *Ze strekken het edele Chinese volk tot eer* », aldus de Paus, en hij biedt ze de Wereldkerk aan als « *voorbeelden van moed en coherentie (sic)* ».

Maandag 2 oktober. Verontrust door de boze reacties uit China vraagt de Paus op het Sint-Pietersplein, vóór al de verzamelde bedevaarders (onder wie talrijke afstammelingen van de families van de martelaren), in het openbaar vergiffenis aan China voor de « *gebeurlijke vergissingen* » of « *beperkingen* » van de missionarissen in de uitoefening van hun ambt »!

De daaropvolgende dagen zet de Chinese regering een campagne op tegen de martelaren. De bisschoppen en priesters van de "patriottische" Kerk van hun kant worden scherp in de gaten gehouden: het is verboden over de heilige martelaren te prediken. Dagbladen en Internetsites worden overspoeld door "geschiedkundige" en "wetenschappelijke" artikels en analyses over de "misdaden" van de buitenlandse missionarissen... **Waarom zou men zich inhouden, als de Paus zelf al bekentenissen aflegt!**

broeder Bruno Bonnet-Eymard